

Nieuwsbrief

Maart 2024

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Gisteravond heb ik telefoon en laptop opgeladen, want deze morgen is het weer raak: de elektriciteit gaat er acht uur lang af. Dat is voorlopig elke dag het geval. Er is het achterliggende seizoen zo weinig regen gevallen dat er nu al grote zorgen zijn over de stroomvoorziening voor de komende maanden. Het waterpeil in het stuwmeer waar de krachtcentrale is, is veel te laag.

Door de droogte is er nog een ander probleem. De choleraepidemie is nog niet eens goed en wel achter de rug of de president kondigde de volgende nationale ramp af. Een groot deel van de oogst kan als verloren worden beschouwd. Dat betekent stijgende voedselprijzen, hongersnood ... Ook de akkers van onze Bijbelschool zullen dit jaar niks opbrengen. Al het geplante zaaigoed is verdord. Ik heb de achterliggende maanden ook gezaaid. Wat zal de oogst hiervan zijn?

Tot nog toe heeft 2024 mij al heel wat boeiende ervaringen opgeleverd. Het maken van Bijbelvideo's in allerlei talen, zorgt voor mooie contacten met nogal wat mensen wereldwijd. Videobellen is zo'n prachtig middel om in contact te blijven met hen die de verhalen inspreken in hun eigen taal. Sinds we in 2020 met dit project begonnen zijn, hebben we al ruim 900 Bijbelvideo's naar heel veel mensen en kinderen in tientallen landen mogen verspreiden. Over zaaien gesproken ...

Ik maak niet allen video's, ik weet ondertussen ook wat het is als er een video van jou wordt gemaakt. Wat komt daar veel bij kijken!

Allereerst werd ik benaderd door de Banier, de uitgeverij van mijn boeken, die in samenwerking met het Reformatorisch Dagblad een kinderprogramma wilde maken. De vraag was of ik twee van mijn

boeken wilde voorlezen. Dat werd een hele dag voorlezen voor de camera. De eerste afleveringen van "Juf leest voor" staan ondertussen online.

Een week later had ik een heel team in huis: regisseur, cameraman, assistent en interviewster. Weer was ik een hele dag zoet. Dit keer voor het programma "Uit of thuis" dat eind deze maand te zien zal zijn op de site van het RD. In dit programma staat Gods leiding naar het zendingsveld centraal en wat het betekent om Zijn leiding te volgen. Er werden niet alleen beelden binnen gemaakt, ook buiten. Koud dat het was! Maar goed, we hopen dat het harten mag verwarmen als men hoort over hoe groot en goed onze God is!

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

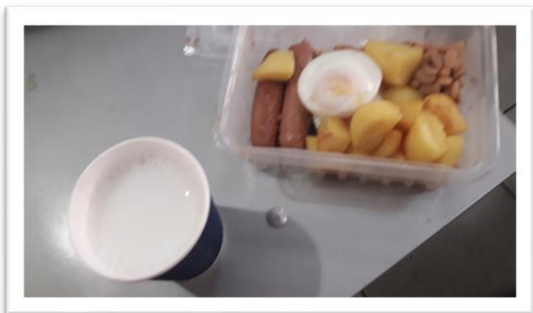

Het vertellen over ons zendingswerk beschouw ik ook als zaaien. Heerlijk om te mogen doorgeven hoe de Heere steeds weer open deuren geeft om Zijn Evangelie te verspreiden.

Met dankbaarheid kijk ik terug op bijeenkomsten met senioren en gemeenteavonden in de eerste weken van dit jaar. Ook de avond met de kinderen van de thuisgemeente vond ik een feestje! Al die kinderkoppies die een uur lang geconcentreerd naar alle zedingsbeelden kijken en luisteren naar de verhalen. En dan de vragen die zij stellen ... zo puur! Geweldig hoe ze daarna actie gingen voeren om geld in te zamelen voor ons werk. Opstappertjes, hartelijk dank!!

Na deze avond had ik nog een paar dagen om mijn koffers te pakken en afscheid te nemen van hen die mij zo lief zijn, voordat de lange reis naar Zambia weer begon. En lang was het ... Dit keer langer dan ooit!

Meestal vlieg ik via een tussenstop in Kenia. Toen ik daar na een ongeveer slapeloos doorgebrachte nachtvlucht aankwam, bleek de vlucht naar Zambia vertraging te hebben opgelopen. De vertrektijd werd wel vier keer aangepast. In plaats van vroeg in de ochtend door te vliegen, kon ik pas halverwege de middag verder. Ruim negen uur lang heb ik maar wat heen en weer gewandeld, wat liggen soezen (uitgestrekt over drie harde plastic stoelen) en wat leesvoer verslonden. De vliegmaatschappij was wel zo aardig dat ze de gestrande reizigers een ontbijt aanboden. En wat voor een ontbijt ...

Wat was ik dankbaar toen ik na 26 reizen eindelijk weer voet op Zambiaanse bodem kon zetten! Gelukkig had ik de dag daarop geen programma. Ik kon heerlijk uitrusten op mijn eerste logeeradres van dit jaar. Een plekje waar ik vaak ben, als ik in de

hoofdstad moet zijn. Er is daar een prachtige tuin. Daar geniet ik altijd erg van. Maar dit jaar zag het er hier ook maar dor en droog uit.

De volgende dag toog ik opnieuw naar het vliegveld. Vanwege mijn rugklachten en het medisch advies uit Nederland daarover is besloten dat, indien mogelijk, ik lange afstanden voortaan afleg met binnenlandse vluchten. Wat een zegen! In plaats van úúúúrenlang achter het stuur over een slechte hobbelweg vol enorme trucks, met altijd weer de spanning over aanhoudingen door de politie, vloog ik nu in drie kwartier naar mijn bestemming: Ndola. Het bleek zelfs goedkoper te zijn dan een rit met de auto!

Er was maar één uitdaging. Ik mocht slechts 15 kilo aan bagage meenemen in één koffer en dan nog 5 kilo handbagage. Laat een handbagagekoffertje nu zelf al zo'n 3 kilo wegen ... Wat neem je mee als je zes weken onderweg bent voor je weer in de hoofdstad zult zijn? Ik stopte paraplu, winterkleden en projectmap in een achterblijvende koffer. Mijn Engelse Bijbel ook maar. Als ik moet kiezen, neem ik toch liever mijn Nederlandse Bijbel mee. En de

informatie uit de projectmap heb ik in elk geval ook in mijn laptop opgeslagen. Een zak waspoeder werd teruggebracht tot een klein potje vol. Van mijn toiletpullen mocht alleen het onmisbare mee. Uiteindelijk hing mijn koffer in de boom en zag ik tot mijn grote opluchting dat het gewicht in orde was.

Mijn tweede logeerplekje was een ruime slaapkamer met als verrassing een echte douche in hetzelfde huis. Met warm water! Als de pomp tenminste aanstond ...

De eerste avond schrok ik even toen er een aantal kakkerlakken ijlings wegschoten toen ik het licht aandeed en eentje het zelfs durfde wagen om over mijn blote voet heen te rennen! Waarschijnlijk zijn deze creaturen ook van mij geschrokken, want de rest van de week lieten ze zich niet meer zien.

De eerste trainingsweek die ik mocht geven was voor een groepje kinderwerkers en een aantal theologistudenten. Vijf dagen lang verdiepten we ons in wat de Bijbel zegt over kinderen en hoe wij hen kunnen bereiken met de blijde boodschap van Gods Woord.

Het mooie was dat er op deze plek ook een voedingsprogramma was voor een grote groep kinderen. We verdeelden hen in kleine groepjes, zodat de deelnemers van de training elke dag het geoefende gelijk in praktijk konden brengen en de

kinderen voordat ze een bord nsima kregen, eerst een Bijbelvertelling hoorden. Het was een heel mooie week!

De tweede trainingsweek was ook in Ndola. Ik pakte mijn koffers weer in en verhuisde naar een pastorie om van daaruit op de school van een dominee zijn onderwijzers te trainen.

Dat werd een pittige week. We leerden de mensen niet alleen Bijbelverhalen te vertellen, maar ook goede leeslessen te geven.

Ik heb alle kinderen van groep 3 tot en met 6 getest. Uiteindelijk bleken van de ruim 100 kinderen, die allemaal in een sloppenwijk wonen, slechts zo'n 10% de aangeboden leeslessen te beheersen. Werk aan de winkel dus.

Ook de kleuterklassen waren een drama. Naast wat overschrijflesjes werden er nauwelijks activiteiten aangeboden. Een groot deel van de dag hingen de kleintjes een beetje op hun stoel. De juffrouwen waren als politieagenten bezig om te proberen orde te houden en huilende kleuters te troosten.

Neem het ze eens kwalijk. Geen van de onderwijzers van de onderbouwgroepen was ooit getraind. Wat is het dan mooi als je met wat kleine veranderingen een groot verschil kan maken. We introduceerden het werken in groepen en lieten een lesrooster achter met daarin ook ruimte voor verhalen, zang en spel. Van lege plastic flesjes maakten we poppen ...

De dominee en de onderwijzers besloten om elke dag met alle kinderen samen te komen voor een Bijbelles. Dat vergde best wat organisatie, maar je zag ze het met de dag beter doen.

Zo'n week vliegt voorbij! Het plan was dat ik op zaterdag naar Chingola gebracht zou worden. Dit is ook een stad in de Copperbelt, zo'n 80 km verderop.

Maar op het laatste nippertje kunnen mensen hier gewoon vertellen dat je programma wijzigt. Ik kan daar pas aanstaande woensdag aan de slag.

Toen de vrouw die mij naar Chingola zou brengen hier lucht van kreeg, rook zij haar kans. Zij wilde heel graag de zondagschoolonderwijzers van haar kerk laten trainen. En dus toog ik afgelopen zaterdag nog niet naar Chingola, maar zat ik 's morgens in een gastenverblijf van een kerk met tien mensen om de tafel. Ook nu weer bestudeerden we samen de Bijbel over wat God van ons vraagt als het gaat om kinderen over Hem te vertellen. En natuurlijk maakten we het daarna praktisch. Het resultaat kon ik de volgende dag al bewonderen toen ik de zondagschoolklassen bezocht.

Omdat een aantal van deze zondagschoolmensen overdag hun studie of werk hebben, kan de volgende les voor hen pas aan het eind van deze maandagmiddag plaatsvinden. Niks erg, dat gaf mij mooi tijd om deze brief te schrijven!

Morgen hopen we 's morgens deze derde training af te ronden en daarna dan toch echt door te reizen naar Chingola. Vervolgens hoop ik deze maand nog een kleine twee weken in Kitwe bezig te zijn voor ik doorvlieg naar het volgende gebied. Alles zo de Heere wil en wij leven.

Dit betekent dat ik de Paasdagen in Solwezi hoop door te brengen. Ik vind het nog altijd lastig dat hier weinig aandacht is voor Christelijke gedenkdagen. Ook biddag zal voor mij een gewone werkdag zijn. Hopelijk kan ik de diensten van de thuisgemeente op een later moment online volgen. Want ook hier kunnen we niet zonder gebed! Wie bidt er mee?

*Een hartelijke groet,
Marjanne*